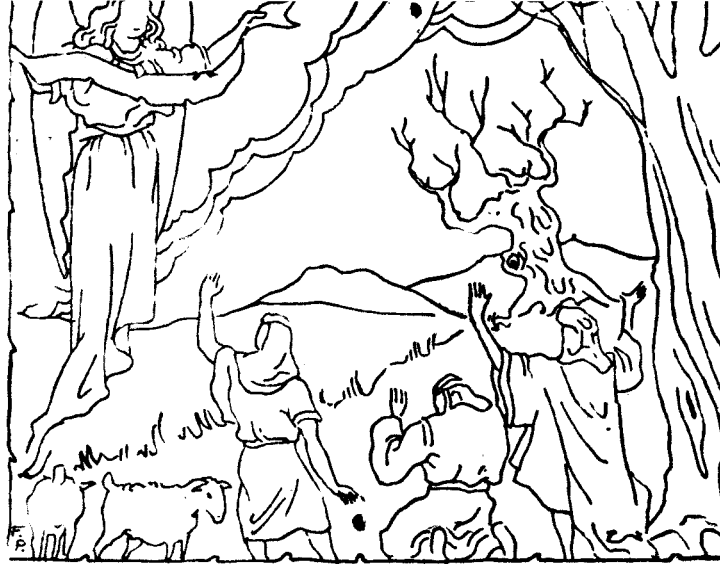

FRAGMENTOS DE EL POEMA DE NADAL

Jo, en aquell temps, pensava que el miracle
de l'àngel que anuncia el Fill de Déu,
es feia lluminós, amb l'espectacle
de quatre pins aclaparats de neu,
d'un pendis tot ricat d'escabelloses,
i una dent de guineu desfent el glaç
i unes esquelles tímides, ploroses,
musicalment acompanyant el pas
d'uns xais engorronits pel mal temperi
que muts esparpillaven l'ull encès
i oloraven ventades de misteri,
tranquil·lament, sense comprendre res.

Era un paisatge que jo em feia a mida,
de moltes tendres, de morat etcis,
de muntanyes de punta arrodonida
que eren semblants a les del meu país,
però més musicals, més inflamables,
amb uns argelaguers desesperats,
que si senten el sofre dels diables,
senten el vol dels àngels platejats.

En el Nadal d'avui, com se fa viva
la resposta brutal dels rabadans!
Com ens cou dintre l'ànima, els que ens priva
de donar el pit i d'aixecar les mans!
Avui precisament? No es cosa nova!
És mil·lenari el mal que arrosseguem!
Sobre la carn, hi ha la mateixa roba
de la nit de l'estable de Betlem,
L'estrella viu en el cim al·l abrupte,
a mig camí la voluntat es torc.

i abans de començar, ja salta el dubte
i la peresa que aigualeix l'esforç.
Volem el pàmpol de la fresca parra,
volem la glòria de l'eixida estant,
ens pica al cos el pèl de la samarra
del rabadà que diu:—No serà tant—,
del rabadà que ha vist la llum selvatge,
que ha vist la veritat nua i rebel,
i estira el braç per abastar el formatge
i el brot lluent del seu porró blau cel.
No és que li manquin ulls per sentir el dia,
no és que li manqui llengua per cridar,
no és res d'això, la seva covardia
és només que va néixer rabadà!
Ell que no deixà la grisa cantarella
ni les tres coses del seu baix profit,
i mentre els altres van seguir l'estrella,
ell continuava rondinant al llit.
Ni un sol moment el va ferir el desvari,
ni el per què de l'Estable i de l'Infant,
i quan l'Infant es va morir al Calvari,
ell encara seguia rondinant!
I encara és viu, i té unes carns madures
que li cauen dels ossos resclumits,
i ell espia les tendres criatures
per si pot amoixar-los amb els dits.
Per si els clava l'empremta miserable
de rabadà, d'innoble rabadà,
que contempla l'estrella de l'estable
amb el porró blau cel dintre la mà.

Josep Maria de Sagarra

Chut

